

[K. Axel Nielsen.]

dende må det være af betydning at have en af myndighederne uafhængig person at rådføre sig med.

I øvrigt vil jeg gerne lykønske den højtærede justitsminister til lovforslaget, som efter min opfattelse — og jeg forstår, at heri er jeg enig med den højtærede minister — betyder et omend beskedent skridt i retning af at udviske grænserne mellem de nordiske lande, og jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om en særdeles velvillig og hurtig behandling.

Vagn Bro: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en velvillig behandling, idet det her omhandlede forhold betyder en fortsat udvidelse af en fællesordning mellem de nordiske lande, hvis lovgivning hviler på et ensartet retsgrundlag.

Hertillands har vi ikke, som man har det i de andre nordiske lande, en almindelig lov om udlevering af lovovertrædere. Vore udleveringsregler bygger derimod på traktater, som for fleres vedkommende er over 50 år gamle, og der er navnlig til disse knyttet den betænkelighed, at de indebærer en meget langsom og vanskelig fremgangsmåde, idet det normalt skal gå ad diplomatisk vej. Hertil kommer, at der i disse traktater ingen pligt er til at udlevere egne statsborgere, og der er ikke mulighed for eller adgang til udlevering af politiske forbrydere. Det har i det hele taget været en meget vanskelig fremgangsmåde, og jeg kan hilse med stor glæde — det er jo også af betydning med det yderligere samkvem, der nu er mellem landene — at vi her kan gå hurtigere frem. De facto har man i virkeligheden mellem de nordiske lande, jeg vil ikke sige sat disse regler til side, men ved gensidig forståelse indført en noget lettere vej, som man nu søger at få lovfæstet.

Lovforslaget er behandlet overmåde grundigt; jeg har forstået, at begyndelsen er gjort ved et nordisk justitsministermøde i 1953. Det har været behandlet af delegationer, og det har endelig fået tilslutning på Nordisk Råds møde i november 1958.

Jeg ved ikke, om jeg her må gøre en enkelt bemærkning om et forhold, som vi måske kan drøfte i udvalget; det drejer sig om udleveringen fra og til andre lande ifølge

traktaterne. Var der ikke en mulighed for, at vi kunne interessere den højtærede minister for ved forhandling, muligvis ad diplomatisk vej, at søge at fremskynde udlevering? Jeg kan f. eks. nævne, at jeg har haft et tilfælde, som egentlig har forundret os meget. Det drejer sig om en ung mand, der kort før jul i den forretning, hvor han gjorde tjeneste, stjal ca. 12 000 kr. og tog til Hamborg, hvor han soldede halvdelen af pengene op, men så blev arresteret af det tyske politi. Nu er der gået over 2 måneder, og jeg ved egentlig ikke, hvorfor det tyske politi vil føde på ham; det er os, der skal have ham. Jeg ville tro, selv om det ikke vedrører denne lovgivning, at vi måske også kunne opnå en lidt hurtigere fremgangsmåde i vort samkvem med andre lande.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen var lidt betænkelig på visse punkter. Denne betænkelighed nærer jeg ikke. Vi må nemlig ikke glemme, at retssikringsmidlerne over for borgerne er nogenlunde de samme i de lande, der her er tale om. Jeg ved godt, at i spørgsmålet om de 24 timers frist er vi noget strengere — i Sverige er det 3 gange 24 timer — men det er ikke på dette punkt, vanskeligheden ligger. Sagen er jo, at afgørelsen bygger på et skøn, og så kan domstolene se på, om lovens udleveringsregler er overholdt. I tilfælde af, at den mand, der er tale om, siger ja, kan han gå af med næste tog, og det er en udmærket ordning; men hvis han siger nej, er jeg ikke helt sikker på, om lovforslagets bestemmelser er de rigtige, og det vil jeg gerne have lov til at drøfte; det er nemlig således, at skønnet er ministeriets. Jeg er ikke sikker på det, det må jeg erkende, fordi man her måske kan sige, at det er et område, som egentlig ikke falder ind under dommernes myndighed. Jeg nævner blot dette spørgsmål.

Til syvende og sidst er det punkt, vi skal tale om, afgrænsningen af adgangen til at udlevere danske statsborgere. Det glæder mig, at den højtærede justitsminister i sin fremsættelsestale understreger, at det skal ikke være i bagatelsager. Efter min mening kan sådanne sager akkurat lige så godt ordnes i et af de andre lande, da lovgivningen er så nogenlunde ens. Men så er der spørgsmålet om de politiske forbrydelser. Ifølge lovforslaget får vi ingen pligt til at